

[Fibiger.]

Rigsdagen skulde kunne lovgive om indre Spørgsmaal i en Retning, der var imod det, som Kirken ønskede.

Derfor vil jeg meget gerne saa indtrængende, som jeg kan, henstille til den høje Regering og til den højtærede Kirkeminister, at man ikke gaar videre med dette Forslag, før der er skabt et saadant kirkeligt Organ, som kan udtale sig om Kirkens indre Anliggender, inden Rigsdagen lovgiver derom. Jeg haaber, at det gennem den Udvalgsbehandling, der kommer, skal lykkes at faa ogsaa Kirkeministeren til at se saadan paa Tingene, at det bliver nødvendigt, hvis det ikke skal dele Vandene her i vort Land alt for stærkt.

Stærmose: Det er ikke, fordi jeg kan indføre noget nyt i Debatten paa nuværende Tidspunkt, at jeg har bedt om Lejlighed til at fremsætte et Par Bemærkninger, men jeg ønsker allerede her ved Lovforslagets første Behandling at sige, at hvis det ikke undergaar store Forandringer i Udvalget, agter jeg at stemme for det af den højtærede Kirkeminister fremsatte Lovforslag.

Jeg har bedt om Lejlighed til at gøre disse Bemærkninger for at understrege det, som min Gruppekammerat, det ærede Medlem Hr. Paul Holt, der havde Ordet i Ordførernes Række, sagde, at hans Synspunkt, som gik imod Lovforslaget, var et personligt Synspunkt.

Der er et Par enkelte Ting, jeg gerne yderligere vil knytte Bemærkninger til.

Det ærede Medlem Hr. Hvidberg sagde meget rigtigt, at dette Spørgsmaal første Gang var fremme i Forbindelse med Frk. Ruth Vermehrens Sag. Her vil jeg gerne give Udtryk for, at ogsaa jeg fandt det meget uheldigt, at Biskopperne var nødt til at henvise til en Slags Nødretsgrundsetning; til en Slags Nødordning, da man gav Frk. Ruth Vermehren partiel Anerkendelse til Præstegerning. Jeg finder det uheldigt, at vor Kirkes Øverste var i den Situation, at de maatte bruge en Nødordning paa et Stykke Arbejde, paa en Gerning, som man kunde sige var en ganske normal Gerning, en Gerning, som vil blive fortsat, haaber jeg, af Frk. Ruth Vermehren i mange Aar, og som efter hendes Fratreden vil blive fortsat af en anden Kvinde, der følger i hendes Fodspor. Forholdet maa dog siges at ligge saadan, at der i selve dette, at vor Kirkes Ledere var nødt til at anvende Nødordningens Regler, er noget meget uheldigt.

Jeg skal give Tilslutning til de Synspunkter, som allerede er fremsat og gaar ud

paa, at det her ikke drejer sig om at gribe ind i den danske Folkekirkes indre Forhold, men det drejer sig om at give Frihed. Jeg for mit Vedkommende er tryk ved de Udgifter, der er til, at denne Frihed bliver forvaltet af Menighedsraadene og inden for Folkekirken paa en saadan Maade, at det tjener den danske Folkekirkes Enhed, ligesom Frihedslovgivningen nu gennem næsten et Hundrede Aar kan siges at have tjent denne Enhed og denne Samling.

Med disse faa Bemærkninger har jeg blot villet markere, at min Gruppe ikke staar samlet i dette Spørgsmaal, og at jeg for mit personlige Vedkommende vil være positivt indstillet over for Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Præsteembeder, saaledes som jeg for øvrigt allerede gav Udtryk for, da jeg omtalte Sagen under Finanslovbehandlingen i Efteraaret 1945.

Kirkeministeren (Hermansen): Jeg vil gerne takke de forskellige Ordførere for velvillig Behandling af det Lovforslag, jeg har fremsat.

Flere af de ærede Talere har været inde paa, at Menighedsraadene burde spørges. Jeg kan dertil svare, at jeg tidligt paa Efteraaret havde en Samtale med Formanden for Landsforeningen af Menighedsraad i Danmark, Arkitekt Frederiksen fra Aarhus, og Arkitekt Frederiksen spurgte mig, om jeg havde noget at indvende imod, at Menighedsraadene ved egen Foranstaltning lod foretage et saadant Rundspørge til Menighedsraadsmedlemmerne. Jeg svarede dertil, at det kunde jeg selvfølgelig ikke have noget som helst imod, det kunde tværtimod være meget interessant med et saadant Rundspørge. Formanden sagde derefter til mig, at han agtede at sætte det i Værk. Saa vidt jeg ved, er det imidlertid ikke sket; der maa jo være hændt et eller andet, som har standset det.

Til det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen vil jeg gerne have Lov til at henvende nogle Ord. Jeg vilde sætte overordentlig Pris paa, om det ærede Medlem og jeg kunde blive enige. Jeg er klar over, at i Princippet, i selve Sagen, er vi det — dermed tænker jeg ikke paa Lovtekstens Ord, men paa, at hverken det ærede Medlem eller jeg kunde tænke os at bruge denne Lov til at paatvinge en eneste Menighed en kvindelig Præst. Det ærede Medlem tog selv stærk Afstand fra den Tanke, at man gennem denne Lov skulde tvinge nogen, men det er netop det, jeg har villet opnaa med § 7, som jeg beklager at det ærede Medlem ret stærkt tog Afstand fra. Saaledes som Paragraffen er udformet, er der